

MELODIEËN DER STILTE

DOOR

JOSEPH GOMPERS

MELODIEËN DER STILTE

MELODIEËN DER STILTE

DOOR

JOSEPH GOMPERS

N.V. DRUKKERIJ EN UITGEVERIJ
LEITER-NYPELS - MAASTRICHT

NACHTLIEDJE.

Ik voel in mij een sterk verlangen,
In ootmoed voor je te gaan staan,
Je te aanbidden met mijn zangen
En dan - in liefde ondergaan.

Er is in mij muziek gaan trillen
Uit de koraal der eeuwigheid,
Zij kwam in mijne ziel heel stille
En stemde mij tot zang bereid.

De liefde, die in mij ging bloeien,
Toen ik nog was een teedre knaap,
Blijft in mijn ziel gestadig groeien
Tot ik verzink in d'eeuw'gen slaap.

Nu komt de nacht met zoete droomen,
Want ik gevoel je zoo nabij . . .
Mijn geest is moe, mijn lichaam loom en
Toch weerklinkt dit lied zoo luid in mij . . .

BEDE.

Leer mij mijn driften te bedwingen . . .
Schenk mij de innerlijke rust
Om 't zuiver lied te kunnen zingen,
Dat dagenlang mijn ziel reeds kust.

Mijn hart is een gewijde beker,
Waar in als roode wijn hel gloeit
Het Woord, dat, teeder en toch zeker,
Vertrouwend tot een lied opbloeit.

Ik heb mijn handen opgeheven
Naar 't blanke, zegenende licht . . .
Ik ben een wijle staan gebleven
En heb een stil gebed verricht.

Ik wil het blij geluk weer vangen . . .
Mijn hart is rustig nu en stil.
En onbewust zing ik mijn zangen,
Terwijl ik van vervoering tril.

Nu schouwt mijn geest naar het Verleden
— Een oud en welvertrouwd gebied —
Het is steeds beter dan het Heden,
Dat hunk'rend reeds naar Morgen ziet.

Wij schuiflen moeizaam over wegen,
Waarlangs het einddoel wordt bereikt.
Geen licht, geen schaduw houdt ons tegen
Totdat het moede hart bezwijkt.

Laat mij daarom het uur bezingen,
Dat zaligheid ons heeft gebracht.
Het grauwe leed wil ik verdringen,
Omdat ons veel geluk nog wacht :

Zoolang het leven in mij ademt,
Blijft wat ons altijd samenbindt :
De liefde, die ons bei omvademt,
Waardoor ik steeds je wedervind . . .

MIJMERING.

De teerste verzen blijven ongeschreven . . .
Ik zie een vrouwenoog, een handgebaar
En in mijn diepste ziel trilt plots een snaar,
Wier ijle klank geen taal kan wedergeven . . .

Ik zoek een Woord . . . Het is een ijdel streven . . .
Ik weet, dat ik ook nu niet openbaar
Den klank, dien ik voor mij alleen bewaar
En die mijn gretig hart zoo zoet doet beven . . .

Mag ik, omdat ik Dichter ben, geheimen,
Die 'k van stille stemmen heb gehoord,
Wel openbaren in bewogen rijmen
En luid verklanken met een beeldend woord?

Of mòet ik juist, wijl zij mijn ziel vervullen,
In 't wonder van een Lied ze gaan onthullen?

VEILIGE HAVEN.

Aan mijn Vrouw.

Ik ben, mijn lief, geheel U toegebogen,
Beschenen door het zielezuiver licht,
Dat glanzend straalt uit uwe zachte oogen
En in mijn roerig hart weer vrede sticht . . .

Gij zijt een klare bron van mededoogen.
Uw ziel weerspiegelt zich op uw gezicht . . .
Gij zijt de stage steun bij al mijn pogen,
Waarheen mijn dwalend hart zich veilig richt.

Wij gingen saam een pad, omgierd door winden,
Doch in ons hart klonk wonderzoet een lied,
Dat ons door wolken heen het Licht deed vinden
En ons vrijwaarde voor verkropt verdriet.
De zekerheid, dat wij elkander minden
Bracht ons door storm naar schaduwloos gebied.

DE ZANG DER BOOMEN.

De tijd zal ook voor mij tot stilstand komen . . .
Het leven is gelijk een zomerblad
Want als vergaan de kleuren die het had
Zwerft het door zwakken wind van sterke boomen . . .

Met licht en zingen viert nog feest de dag
De zon schiet gouden pijlen met een lach
Plots - duister, koude, nevel . . . wèg haar macht . . .
De blaadren sterven in een nevelnacht . . .

Dan --langs den weg staan stil en droef te droomen
De forsche torschers van de zomervreugd
En 't is of wind zich daarom nog verheugt:
Hij gaat met geele blaân het pad omzoomen.

En telkens hoor ik dan als zang der boomen:
„De tijd zal ook voor u tot stilstand komen.”

AVOND.

Het water is zwart in de eenzame gracht
En stil straalt de ijsgrijze maan.
Droom-starend langs kade in groeienden nacht
De oud-mooie huizen staan.

De hemel is levend in spranklende pracht
De nachtwind beroert zacht de blaân.
De wegen zijn blind: zij hebben geen macht
Als menschen niet over hen gaan.

Dan laat plots de Toren zijn klokstemmen hooren:
De Nacht zingt en de Aarde is stil
En niets dat de wijding der koren durft storen . . .

Een wolk doodt de maan . . . Het wordt kil,
Want wind wilder waait door de droomende boomen.
Dan - klokstemmen zwijgen en rust gaat weer komen . . .

DE ZEE.

O zee, o zilte zee, hoezeer kan ik verlangen
Naar uw steeds wisselende kleur,
Naar uwen geur
Uw nooit voltooide zangen . . .

Ik weet: gij kunt een wreede vijandin soms wezen,
Doch uw vaak dreigend-woeste zang
Stemt mij niet bang . . .
U kan ik nimmer vreezen.

Uit uwen golfslag, zee, heb ik een lied vernomen . . .
Het was een watervlug gerucht,
Zoo puur als lucht,
Dat in mijn ziel kwam stroomen . . .

Hoe kreeg uw lied, o zee, zijn grillige cadansen?
Nu buldert het onstuimig wild
Om straks, verstild,
Te fluisteren in uw glansen . . .

Gij weet: gij hebt met uwen zang mijn hart betooverd . . .
Gij streelt mij en gij zweept mij, zee . . .
Ik ben tevree:
Gij hebt mij gansch veroverd.

Gij kunt gelijk een vrouw behaagziek mij bekoren.
Gij neuriet dan uw teerste lied
En twijfelt niet,
Of 'k ik zal u toebehooren.

Maar ook kunt gij zoo droef en peinzend mij aanschouwen.
Hoe somber klinkt dan uw gerucht . . .
't Is als een zucht
Van hen, die troostloos rouwen.

Vaak is het mij, of gij droefgeestig moet getuigen:
„Ik heb zoo menig stoer geslacht
„Veel leed gebracht . . .
„Kan men in weemoed juichen?”

Uw ochtenddamp, uw avondschijn, uw stille nachten,
Verlichten zelfs het bitterst leed.
Door u vergeet
Ook ik mijn droefste klachten . . .

Wie kan als u, o zee, den mensch vertroosting geven?
In u alleen is eeuwigheid,
Gij blijft altijd
Naar nieuwe schoonheid streven.

O zee, o stille zee, hoezeer kan ik verlangen
Naar uw steeds wisselende kleur,
Naar uwen geur,
Uw nooit voltooide zangen . . .

CAPRICCIO, OF EEN MODERNE LORELEY.

Met zachte stem en lief gebaar
Heeft zij mij op den berg geleid.
Ik snoof den geur in van heur haar
En zag slechts haar bekoorlijkheid . . .
De lijnen van haar rank figuur
Lokten mij mede naar den top
Ik wist geen dag meer en geen uur
Totdat zij eensklaps zeide : Stop !
Zij wees mij toen een diep ravijn
Het was er grauw en kaal en dor.
Zij greep mij beet en sprak : verdwijn !
Hoe klonk haar stem toen wreed en schor !
En met den lach der schelmsche jeugd
Hing zij als zóóveelste trophee
Mijn mannentrots en levensvreugd
Aan haar ceinture de chasteté . . .

OVERDRIJVEND ONWEER.

Grauw lag het veld: de zon was nog niet onder,
Maar van den einder dreven wolken aan;
Heel flauw en ver klinkt een gegrom van donder,
Schuw gaan wat schapen bij elkander staan.

Stil is het bosch; de wind beroert de twijgen,
Een enkel blad zwerft sidd'rend over 't pad,
Een lichtstraal flitst; de vooglen, angstig, zwijgen,
Alsof een vijand hunnen weg betrad.

Maar vóór het dreigend weer nog los kan komen,
Verschijnt een wonder aan de grijze lucht:
De zon geeft plots weer kleur aan veld en boomen
En door de stilte trilt een zanggerucht . . .

Zooals de zon het sombre vroolijk maakt,
Zoo heeft jouw zang mijn droevig hart geraakt.

REBECCA EN URIËL.

I

Zij stonden hand in hand en oog in oog,
Beschermd door 't álomvattend eenzaam duister.
Diep in hun hart ontstond een stil gefluister,
Dat beider zielen naar elkander boog.

Er vielen klanken in de oude straat . . .
Het carillon van slanken Zuidertoren
Verstrooide zijn muziek als nooit tevoren
En jubelde, nu min kwam plaats van haat.

In ieder menschenleven komt een tijd,
Dat koel verstand voor het hartsgeheim moet zwichten,
Dat schaduw, die door ons bestaan heenglijdt,
Verdwijnt in 't flonkeren van nieuwe lichten.
Want teêr geluk komt steeds onvoorbereid
En onontkoombaar eischt het nieuwe plichten.

II

Er is een Taal, die b ter dan door spreken
Verkondigt het gevoel, den levenswil . . .
Opbloeiend in de ziel, heel te r en stil,
Geeft zij, aan wie verstaat, een schuchter teeken.

Zij laat, wat in ons groeit, niet luid uitbreken
In ijdel, leeg gepraat, maar leidt den Wil
Naar wat in 't diepst gemoed, plots, door een gril
Van 't lot, een heilig licht heeft doen ontsteken . . .

Die Taal verlangt geen woorden, geen cadans . . .
Zij groeit in 's Levens eindelooze deining.
Zij vraagt niet, wat eens was . . . zij spreekt van thans . . .
Noch denkt zij aan een mooglijke verdwijning . . .
Zij trilt geluidloos en leeft door den glans
Van 't menschenoog en zijne schoone lijning.

III

Wie spreekt van plichten, met een minnend hart?
Wie denkt dan aan het kleurloos, daaglijksch leven,
Dat slechts zijn zorgen schenkt en alles tart,
Wat warmer gloed aan 't lotsbestel kan geven?

Te

Zoo talrijk zijn de dagen van smart . . .
Zoo dikwijls treft de ziel een pijnlijk beven . . .
Schier elken dag toch worden wij verward
In 't web, dat de gebeurtenissen weven . . .

Het jong geluk zal steeds verzet trotseeren,
Dat sluipend nadert en de min verstoort.
Want wie in liefde leeft, kan niet ontberen.
Hij luistert naart het hart, niet naar een woord.
En hoog en puur blijft hij in trouw begeeren
Tot hij bereikt heeft, wat zijn ziel bekoort . . .

MATTAN THORA.

Toen vloeiden van Zijn lippen weeke woorden :
„Ik ben de Eeuwiglevende, Uw God,”
„Die U bevrijdde van het slavenlot . . .”
Het klonk zoo zoet in ruischende accoorden,
Maar plots : bazuingeschal, een donderslag,
En God gaf liefdevol ons Zijn Geboden :
Een sterken rots, een steun in onze nooden
Schonk hij in vreugd : den klaren Sabbathdag.

De Dag was heerlijk-mooi van tintlend licht.
De Aarde had het aanzien van een spoke :
De nieuwe Godsgedachte was ontloken
En straalde af op ieder's aangezicht . . .
Door Israël's rijen trok een schuchter beven
En blij aanvaardden zij het Nieuwe Leven.

EERSTE VOORJAARSDAG.

Ik speur de zoete lente in mijn bloed . . .
De dag is vol van fluistrende geruchten:
't Is of de blaadren in hun knoppen zuchten
Omdat nog dralen blijft de zonnegloed.

Hoog aan den hemel drijft een wolkenstoet
En tooverd sprookjes in de voorjaarsluchten . . .
Daar vliegen paarden . . . ziet, hoe snel zij vluchten
Voor gindschen draak, die dreigt in overmoed . . .

Nu wint natuur weer iedren dag aan kracht
En naakt al meer het wonderbaar Gebeuren.
De zon geeft boom en bloem weer nieuwe pracht . . .
Straks prijkt de aarde weer in rijkste kleuren.
Het loutrend licht, waarnaar ik hunkrend smacht,
Brengt troost aan wie om dooden Zomer treuren.

LENTEWONDER.

Nu mijn gedachten heen en weder wiegen,
Komt in mijn ziel een wonderlijke vreugd . . .
Ik speur hoe klare klanken in mij vliegen,
Zich rijend tot een zang, die 't hart verheugt.

't Is of een vogel, schuw, met tusschenpoozen,
Heel aarzlend nog, begint zijn zomerlied.
Ik snuif den geur van gloeiendroode rozen
En hoor het ruischen van het hooge riet.

Ik waande reeds dien klankenschat verloren
En dacht, het blijft wel altijd in mij stil . . .
Doch plots is het nu toch in mij herboren,
Zoodat ik zingen, juichend zingen wil.

Nog drupt de koele regen langs mijn ruiten,
Maar in mijn hart klimt staag het zonnelicht
En lokt mij met zijn zwijgend lied naar buiten,
Waar alles zich naar 't lentewonder richt.

Laat mij thans stil aandachtig blijven luistren . . .
De wereld scheen zoo straks nog leeg en hol.
Plots kwamen teedre klanken mij omfluijstren
En zie, nu is 't heelal van zangen vol!

En gansch de aarde siddert van verlangen,
Nu zij verneemt dit zegenend geluid
En tooit zich om het wonder te ontvangen
En is gelukkig als een jonge bruid.

SONNET.

Aan mijn Ouders.

Een dag? Een kleine lamp, die even brandt
Om dan in d'eindelooze rij te treden,
Waar dagen, jaren, eeuwen, hand in hand,
Den gulden keten vormen van 't verleden,

Een dag? Een kleine korrel glinst' rend zand,
Die, nauw gezien in 't leven, wordt vertreden,
En zoo verbruikt, zich voegt bij 's levens land,
Waar liefdevolle strijd gedijt tot vrede.

De nachten daalden en de dagen rezen.
Zoo gingen dertig jaren U voorbij.
Maar één bleef Gij, in willen en in wezen:
Slechts één groot Doel: Uw kinderen hadt Gij.

Voor ons hebt Gij geworsteld en geleden,
Geef God, Uw strijd zij niet vergeefs gestreden.

SEIDERA VOND.

In Memoriam Is. L.

De wijdingsdisch door kaarsenschijn omweven,
Staat ook dit jaar ceremonieel bereid.
Wij danken God, die Israël voort liet leven
En het bevrijd heeft uit zijn machtloosheid.

Stil stijgt herdenking thans in 't bevend hart . . .
Laat ons met het Verhaal nog even wachten:
Te zeer beheerscht ons nog de rauwe smart
Om hem, die heenging in zijn volle krachten.

Laat ons met het Verhaal nog even wachten . . .
Hij ging van schuldloos kind en jonge vrouw.
Om hem weerklinken hier gesmoorde klachten
En heerscht aan ons feestdisch stille rouw . . . *2em*

Hij ging, maar liet ons na een blijde schat:
De rijkdom van zijn teeder, schuldloos kind,
Dat al zijn liefde, al zijn zorgen had
En ons, in hoop, aan rijke toekomst bindt.

De wijdingsdisch, door kaarsenschijn omweven,
Staat ook dit jaar ceremonieel bereid . . .
Herinnering schenkt kracht om voort te leven.
Wij buigen ons voor d'onafwendbaarheid . . .

LATE MUZIEK.

Een cello klaagt om kreunend leed
In donkren klankenstroom:
Wie is het, die de onrust weet
Van onzen droom?

Ik ken dit lied van 't brandend hart
In zwoelen lentewind . . .
Het slaat de ziel zoo dof en zwart
Als het begint . . .

Ik hoorde naar de cello-klacht
Om eindeloozen strijd . . .
Toen heb ik lang aan jou gedacht
En stil geschreid . . .

DE HARMONICASPELER.*)

Een blijde blonde knaap, de mond gereed tot zingen,
Grijpt met een breed gebaar zijn liefste instrument,
Dat hij met wijden trek tot leven weet te dwingen,
Terwijl zijn vlugge hand langs beenen toetsen rent.

Zijn pet schuins op het hoofd (hij zag het zoo van vrinden)
Laat vrij de voorhoofdslok, die bij zijn type hoort.
Een flakkrend-roode das, die hij zich om liet binden,
Leeft mee met zijn beweeg, waarin de vrijheid gloort.

De schooier zingt zijn lied: heb moed om voort te leven!
Wat geeft het of uw hoofd zich in 't verleên verwacht?
Hetgeen nu komen gaat, laat dāt u richting geven;
Ban uit uw schreiend hart den grijzen zang der smart.

*) Schilderij van B. Laguna.

OUD ALS MIJN GOD . . .

Oud als mijn God is 't wonder-Vrouw . . .
W' aanbidden en . . . wij dwalen . . .
Maar wat ons hart verbergen wou,
Daar het een wond is, diep en rauw,
Gaan wij haar schuw verhalen.

Wend naar mij toe je aangezicht,
Je handen zijn als muren,
Je blik omstraalt mij met een licht,
Waar heel mijn hart zich nu naar richt
Om vrede uit te puren.

Wat is het, dat mijn hart doortrilt?
Zijn het mystieke krachten?
Het stemt mijn ziel zoo wondermild
En heeft mijn onrust nu gestild . . .
Wat mag ik méér verwachten? . . .

ZONSONDERGANG AAN ZEE.

Toen straks de zon het wolkgordijn verscheurde
En in haar laatsten stralengloed verscheen
En zee en hemel paars en purper kleurde,
Klonk in mijn diepste ziel een zacht geweën.

Ik zag de wolken jagen door de luchten.
Zij zagen, zwaar en grauw, er dreigend uit.
Het murmelen der zee klonk als een zuchten . . .
Wat of dit klagend zuchten toch beduidt? . . .

Is nu de zon voor goed in zee gezonken?
Zendt zij haar stralen nooit meer naar ons uit?
Heeft zij voor 't laatst op deze zee geblonken?
Wat of dit klagend zuchten toch beduidt?

Een zachte wind gleed over mijne haren,
Zooals een moederhand een kind wel streelt
Om daardoor zijnen angst te doen bedaren,
Dien hij voor 't moederhart vergeefs verheelt.

En aan mijn oor klonk toen een zacht gefluister:
De maan toont straks de schoonheid van den nacht
En hult het Al in nieuwen, blijden luister . . .
De zee weent om vergane kleurenpracht . . .

AVONDSTEMMING VONDELPARK.

De blanke, ranke pracht van 't fijne vrouwenbeeld,
In 't donker van den nacht door teeder licht omweven
Wekt in mijn doffe ziel een klankenstroom tot leven,
Die met zijn rhythmengolf mijn diepste wezen streelt . . .
Komt nu de vreugde, waar mijn stille stem naar smacht?
Brengt mij dit teere beeld het nooit verdorrend wonder
En blijf ik nu geen dag, geen enkel uur er zonder:
Wijkt nimmer meer van mij die rijke klankenpracht?
Nu hoor ik weer den zang van boom en blad en wind
- Hoe hunkerde mijn hart naar 't weefsel dier accoorden -
Mag ik nu eindelijk weer hun stille lied verwoorden
En snikkend zingen van den vrede, dien ik vind?

Wie kan bedwingen,
Ziel, die wil zingen?
't Wonder gaat stijgen
En breekt het zwijgen:
Klanken in stroomen
Heilzaam gaan komen . . .
Nu niet meer denken
Enkel maar drenken
Ziel vol verlangen
In stille zangen.
Klanken vergaren
En openbaren . . .
Hoor het geklater
Van 't levend water:
Stemmen, die klinken
En weer verzinken . . .

Klanken, die smeeken
Om uit te breken,
Worden geboren
En gaan verloren . . .
Ik ben bedolven
Door klankengolven . . .
Het is herrezen.
O, onvolprezen
Is toch het leven
Dat wij doorzweven.
Het stille duister
Bracht nieuwen luister :
Klanken vervloeien,
Liederen groeien,
Ik heb beluisterd
Wat om mij fluistert.
Schoonheid der dingen
Doet mij weer zingen.
Een kleine ster
Glimlacht van ver . . .

SEPTEMBER.

De boomen dragen weer melankolieke kleuren.
Welhaast is gansch vergaan hun trotsche zomerpracht.
De velden zijn nu vol van oude aardegeuren
En ieder uur verliest de zonne meer aan kracht.

De wingerd, die verbloedt in donkerroode tinten,
Drinkt gretig, als voor 't laatst, de schaarsche stralen zon.
In koorts klemt hij zich vast aan raamkozijn en binten,
Onwillig, af te staan, wat hij des zomers won.

Hoe is mijn hart vol rouw om wat weer gaat verdwijnen:
De zoete bloemengeur, de kleuren van het woud,
Der bonte vlinderrei blij feest van speelsche lijnen,
De milde ochtendstond, het laaiend avondgoud.

Nu komt, na 't zomerfeest, de ernst weer aandacht vragen:
De herfst werpt op mijn ziel zijn schaduw van verdriet.
Mijn donkerdroeve hart beweent voorbijje dagen . . .
De regen tokkelt zacht een oud weemoedig lied . . .

Kom bij mij nu, mijn lief, en laat ons zachtjes praten.
Leg op mijn moede hoofd je koele, slanke hand . . .
Want wat ook henenging, jij bent mij toch gelaten
En mild schenk je mij troost om het ontluisterd land . . .

GEBED.

Mijn God, ik weet, ik heb geen waarde . . .
Ik ben als een verdorrend blad:
Een vleugje wind en 'k lig ter aarde,
Een gele vlek op 't vochtig pad.

Verblijd mij toch met Uw genade . . .
Eens hebt Gij teeder mij gekust,
Doch ik, een mensch, heb U verraden
En, dolend, vind ik nu geen rust.

Ik heb nu reeds zooveel geleden,
Zoo langen tijd naar U gesmacht . . .
Leer mij toch weder Uw gebeden,
Doordrenk mij met Uw milde kracht.

Ik wil zoo graag weer tot U keeren,
Ik ben zoo moe van dezen strijd . . .
O temper toch mijn wild begeeren . . .
Uw Naam is Goedertierendheid.

MOZES. — DE WETGEVING.

Al slingren stormen om mij henen
Een zoete rust druipt op mijn hart :
Dit is de dag van eeuw'ge Vrede ;
Een macht'ge dag van Vreugd'en Licht.
Er ruischen englen om mij henen
Zij zingen hun éénstemmig lied,
Zij zaaien Vrede met hun vleug'len
En strooien vreugde op het Zijn.

Mijn God, Gij hebt mijn lip geslagen
Toen ik nog was in 't Moederlijf.
Gij hebt mij mijn verstand ontnomen
Voor Gij mij nederzette: naakt.
Gij hebt mij wijsheid doen vergeten
En bracht mij in een distelveld.
Gij hebt mij als een worm vernederd,
Doch op mijn hoofd een kroon geplaatst.

Een trilling deed de Aarde zwijgen.
Een lichtflits vol van heiligheid
Deed toen het Volk in ootmoed buigen
Uw grootheid straalde op hun ziel.

De donder sloeg; ik viel in 't stof;
Want toen Gij van den Berg verkondde:
„Ik ben de Eeuw'ge, Ik Uw God”,
Geleek Uw stem een wervelwind.

De donder sloeg en ik — een mensch —
Heb met mijn hand mijn oog verborgen.
Vergeef het mij: wat ben ik waard?
Zou ik Uw kostbaar Licht aanschouwen?

Gij geeft Uw Wet; ik kromp inéén,
Maar in mijn Ziel Uw Leven stroomde . . .

De onbekende gloed trok weg
Een milde zon verwarmde 't Zaad . . .

DE BEUL.

M'n God, ik ben een naakt nooddruftig man
Die niets bezit dan ademtocht en bloed.
Waarom sloegt Gij mij in den noodlotsban
Om meer te lijden dan een ander doet?

Ik voel het leed van ieder menschenkind
Nog voor zijn noodgeschrei mij heeft bereikt.
Niets is er meer, dat mij aan 't menschedom bindt.
Beveel toch dat dit leven van mij wijkt.

Ik heb het leed gezien van alle tijden . . .
Door mijn hand vielen op 't schavot
Wier ideaal het was, 't menschedom te bevrijden
En het te hoeden voor een gruwbaar lot.

Ik ben de Beul, die, door het grauw geprezen,
Geminacht wordt door hen, die U verstaan.
Waarom, God, moet mijn lot onzalig wezen
En laat Gij zoo mij door het leven gaan.

M'n God, ik kan het leed niet langer dragen
Te zijn de eeuwige geweldenaar.
Neem toch van mij den last van mijne dagen.
Ben ik dan nimmer met mijn arbeid klaar?

Moet ik dan eeuwig als Uw Beul bevechten
Dwaas bijgeloof en ongerechtigheid?
Wanneer zult Gij den langen strijd beslechten
Wanneer daagt eindelijk de menschlijkheid?

INHOUD.

	blz.
Nachtliedje	7
Bede	8
Mijmering	10
Veilige haven	11
De zang der boomen	12
Avond	13
De zee	14
Capriccio, of een moderne Loreley	16
Overdrijvend onweer	17
Rebecca en Uriël	18
Mattan Thora	21
Eerste voorjaarsdag	22
Lentewonder	23
Sonnet	24
Seideravond	25
Late muziek	26
De harmonicaspeler	27
Oud als mijn God	28
Zonsondergang aan zee	29
Avondstemming Vondelpark	30
September	32
Gebed	33
Mozes. — De wetgeving	34
De beul	36

COLOPHOON.

De verzen in dezen bundel werden ter gelegenheid van den 40sten verjaardag van den auteur, 22 Maart 1939, door zijn vrouw verzameld en met welwillende medewerking van de uitgevers in een oplage van 100 exemplaren gedrukt en uitgegeven. De exemplaren genummerd 1-50 zijn gesigneerd door den schrijver en bestemd voor zijn vrienden, de exemplaren genummerd van 51-100 worden in den handel gebracht.

Dit is nummer

1000

Mr. Wilhelm: La Katz
in Karlsruhe vrieden Schap

1. *Scirpus*

